

*Mohla by byť
tajnou dcérou
kurtizány a princa
z Walesu?*

KRÁLOVSKÉ TAJOMSTVO WINDSOROVCOV CHRISTINE WELLS

Ljndeni

Kráľovské tajomstvo Windsorovcov

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Christine Wells

Kráľovské tajomstvo Windsorovcov – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

KRÁLOVSKÉ
TAJOMSTVO
WINDSOROVCOV

CHRISTINE WELLS

KRÁLOVSKÉ
TAJOMSTVO
WINDSOROVCOV

Lindeni

Christine Wells: *The Royal Windsor Secret*

THE ROYAL WINDSOR SECRET copyright © 2023 by Christine Wells

Cover design by Laura Klynstra

Cover photographs © Elisabeth Ansley/Arcangel images (woman);

© Craig Holmes/Stocksy United (background); © Shutterstock

All rights reserved.

Translation © Nikoleta Frantová 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4423-2

ISBN e-knihy 978-80-566-4524-6 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4525-3 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4523-9 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

*Mojej babke Maisie Robovej,
ktorá zbožňovala knihy a vždy u seba doma
vytvárala čarovnú atmosféru.*

Prológ

MARGUERITE

Paríž, Francúzsko

Jar 1914

„Šperky, *ma chère*. Šperky sú jediné, na čom záleží.“

Dvadsaťtriročná Marguerite Mellerová sedela pri malom pozlátenom mramorovom stolíku a sledovala, ako jej zamestnávateľka a mentorka kráča k skrinke v kúte miestnosti. Skrinku zahaľovala pekná svetlomodrá látka potlačená hnedosivým orientálnym vzorom a lemovaná hodvábnymi strapcami. Madam nadvihla látku, prehodila ju cez cestovné hodiny stojace na vrchu skrinky a odhalila tmavozeleňý trezor. Keď sa *maîtresse* zohla, aby otvorila depozitár svojich pokladov, statnou postavou zakryla Marguerite výhľad na ciferník.

Maison de rendezvous na rue Galilée 3 bol zariadený rovnako elegantne ako hociktorý veľkolepý parížsky mestský dom a Marguerite sa na návštevy súkromného kráľovstva madam Denartovej vždy tešila. Marguerite sa učila, ako sa stať prvotriednou kurtizánou. Nevzdávala sa iba v umení budoára, ale aj v rôznych iných disciplínach. Študovala jazdu na koni, spev, hru na klavíri, taliančinu a nemčinu, prednes a etiketu, súčasné dianie, dejiny a politiku.

Ranné hodiny u madam pre ňu boli akousi zvláštnou výsadou; *maîtresse* len tak nedávala súkromné lekcie každej žene, ktorú viedla vo svojich záznamoch.

Dnes preberali šperky. Marguerite od nedočkavosti brneli špičky prstov. Hoci nesmierne túžila vyskočiť a nazrieť madam cez plece, aby zistila, čo sa v trezore ukrýva, ovládala sa a trpezlivo čakala na mieste. Madam po chvíli trezor zavrela a znovu ho zakryla látkou. Potom sa vrátila k stolíku a položila naň čiernu lakovanú kazetu. Jej zrkadlovo-lesklý povrch zdobil ústredný motív divej mačky vykladanej perleťou.

Madame Denartová otvorila kazetu a vytiahla z nej dve zásuvky potiahnuté červeným saténom, na ktorom sa trblietali drahokamy.

Marguerite zalapala po dychu. „Nádhera! Vaše šperky sú hodné kráľovnej, madam. Ako rada by som raz také skvosty nosila!“

Madam uprela na Marguerite karhavý pohľad. „Nie sú to len obyčajné čacky, *ma fille*. Šperky – *pravé* šperky – predstavujú zdroj kurtizáninej sily. Majú stálejšiu hodnotu než papierové peniaze a sú oveľa prenosnejšie. Kdekoľvek ich možno ľahko zameniť za hotovosť a žene, ktorá ich nosí, pritom poskytujú prestíž, akú by obyčajným vlastníctvom finančných prostriedkov nikdy nezískala. Sú tým prvým, čo si žena na úteku zašívá do spodničky – či uteká pred revolúciou, vojnou, alebo manželom.“ Madam sa chabo usmiala. „Šperky prinášajú kurtizánam aj kráľovným *vždy* väčší osoh než peniaze.“ Mykla bradou. „Nastav ruku.“

Marguerite s radosťou poslúchla. Madam opatrne vyberala z kazety diamantové náramky a zapínala ich na Margueritino štíhle zápästie.

Náramky Marguerite na nahej koži chladili a ťažili. Jeden jej bol pritesný a trochu ju omínal, no ona nepohodlie nebrala na vedomie. Uchvátené nakláňala ruku tak, aby diamanty odrážali slnečné svetlo.

Znovu sa zamyslela nad tým, akú má za sebou madam Denartová minulosť. Atraktívna sedemdesiatnička sa o svoju pleť starala tak dokonale, že vyzerala aj o vyše desať rokov mladšie. Bola kurtizánou v období, keď toto povolanie zažívalo zlaté časy a keď si hviezdy ako La Belle Otero, Émilienne d'Alençon a Cora Pearl svojou extravaganciou a štýlom podmaňovali celý Paríž. *Grandes horizontales* vraj svojich ctiteľov dohánali k pochabosti, šialenstvu, finančnému bankrotu, ba dokonca k samovraždám.

Lenže čo tí muži čakali? Ak nemali dosť rozumu na to, aby si ustrážili vlastné bohatstvo, boli to obyčajní blázni. K Marguerite sa muži nikdy nesprávali tak, aby s nimi mala čo i len štipku súcitu.

Madam vzala Margueritinu ruku, poposúvala diamantové náramky k sebe tak, aby vyvárať súvislý ligotavý rukáv siahajúci od zápästia až po lakeť, a napokon k nim pridala ešte jeden náramok.

„Šperky sú menou, za ktorú si džentlmeni môžu kupovať našu spoločnosť bez nepríjemného pocitu, že s nami uzatvárajú transakciu. Klenoty predstavujú symbol kurtizáninho postavenia, prezentujú jej hodnotu, štandard, ktorému sa musí každý ďalší muž vyrovnáť alebo ho prekonať, ak si chce získať jej priazeň.“ Zdvihla prst. „No pozor, Marguerite. Nijaký muž ňu nesmie vlastniť. Kurtizány nie sú milienky; preto sa neobmedzujeme na vzťah s jediným milencom. Keď má muž ženu iba pre seba, dosiahne uspokojenie, ktoré znižuje ženinu hodnotu. Ak ti džentlmen neprejavuje úctu vhodnými darmi, musíš sa s ním prestať stykať, nech by bol akokoľvek šarmantný, pohľadný alebo bohatý. A to hneď.“

„Prirodzene.“ Marguerite zasnene premýšľala, či sa aj ona raz bude môcť pyšiť podobnou zbierkou šperkov ako madam. Nevynikala krásou. Mala primálne ústa, trochu väčší nos a husté rovné obočie sa jej smerom k spánkom zužovalo, akoby ho mala namaľované ťahom kaligrafického štetca. Bola nízka, ale mala úžasnú postavu a všemožne sa snažila vystavovať na obdiv svoje prednosti: veľké melancholické sivozelené oči, znamienko krásy na ľavom líci a husté gaštanovohnedé vlasy.

Keď chcela, vedela byť očarujúca, no mala pekelne výbušnú povahu, ktorá ju niekedy privádzala do problémov. Ako-tak sa ju naučila ovládať – aspoň do chvíle, kým nedosiahla, čo chcela. Lenže postupne sa v nej ako v prebúdajúcej sa sopke predsa len hromadilo napätie. Skôr či neskôr vybuchla.

Madam musela v Marguerite napriek tejto nespornej chybe vidieť čosi, čo sa oplátilo kultivovať. A Marguerite bola odhodlaná chopiť sa každej dobrej príležitosti, ktorá sa jej naskytla.

Madam vybrala z kazety veľký rubínový prívesok, chytila ho medzi ukazovák a palec, zdvihla ho do výšky a naklonila tak, aby zachytával

slabé slnečné svetlo, čo do jej budoára prenikalo pomedzi bledomodré zamatové závesy. Nadchnutá Marguerite od drahokamu nedokázala odtrhnúť pohľad. Bol hladký a oválny, vsadený do jednoduchého zlatého rámu, a kým neodrážal svetlo, pôsobil fádne ako býčia krv.

Diamantové náramky obopínajúce Margueritino zápästie sa trblietali a žiarili chladne ako úsmev madam Denartovej. Rubín však napriek pomernej fádnosti uchvacoval Marguerite najviac. Vnútri drahokamu akoby sa mihali a tancovali obludné tieň démonov a zatratených duší. Zdalo sa jej, akoby ju lákal, aby doň vstúpila.

Marguerite sa zachvela, zahнала zvláštnu predstavu a opýtala sa: „Akú má ten prívesok hodnotu?“

Maitresse sa nad touto vulgárnou otázkou zamračila a Marguerite si zahryzla do pery. Jej vyjadrovanie sa vďaka súkromným hodinám u madam zlepšovalo, no občas jej z úst predsa len vyklázlo čosi nevhodné.

„Časom sa naučíš, ako rýchlo a diskrétno odhadnúť hodnotu každého daru,“ vyhlásila madam, ignorujúc Margueritinu netaktnosť, a odložila prívesok do kazety. „Nikdy sa nesmieš dať obalamutiť nekvalitnými alebo – nedajbože – falošnými drahokamami zo štrasu. Klenoty sú kurtizáninou istotou a penziou.“ Prižmúrila oči. „Pričasto vídam, ako si ženy nahonobia obrovský majetok len preto, aby ho celý premrhali pri hracích stoloch. Niekdajšie ozdoby Paríža tak napokon prežívajú starobu v chudobe a na okraji záujmu. *Nedopuť*, aby sa to stalo aj tebe!“

Príbehy o takýchto ženách počul v ich kruhoch každý. „O to sa nebojte,“ ubezpečovala ju Marguerite.

Marguerite s vlastnými peniazmi nikdy ne hazardovala. Vyrástla v kláštore, a keď neskôr ako slúžka v pätnástich otehotnela s pánovým synom, bezcitne ju vyhodili na ulicu. Dobře vedela, aké je byť nechránená, hladná, opustená a vystavená všemožným poníženiám na prahoch dverí a v bočných uličkách Paríža. Dcéru dala vychovávať matke, no po celý čas pracovala na ulici, aby si jej dieťa malo čo obliecť a dať do úst.

Z bezútešnej existencie ju vytrhlo len číre odhodlanie a šikovnosť, vďaka ktorej si vydobyla miesto v divadle Folies Bergère. Našla si bo-

hatých milencov, pričom nepravdivo tvrdila, že s jedným dokonca uzavrela manželstvo, čím si v parížskom polosvete získala isté postavenie. Madam Denartová sa o Marguerite dozvedela vďaka spoločnej známej, a keď jej ponúkla, aby sa stala súčasťou jej vybraného kruhu *poules de luxe*, pozdvihla ju ešte vyššie.

Klientelu madam Denartovej tvorilo veľa bohatých a významných mužov. Marguerite vďaka jej konexiám a odbornému vedeniu už *nikdy* nemusela zažívať chudobu ani poníženie. A ak vlastníctvo klenotov predstavovalo spôsob, ako sa zabezpečiť do budúcnosti, bola ochotná urobiť všetko preto, aby si týchto vzácných čáčiek nahonobila čo najviac.

Prvá kapitola

Káhira, Egypt
Jeseň 1935

Energická a nespútaná Cleo Davenportová lapajúc po dychu priťahla uzdu svojej sivej kobyly, obrátila sa a zamračene sledovala približujúceho sa jazdca. Brodie ju nechal vyhrať. Už zase. Z tváre si netrpezlivo odhrnula zlatistú kučeru, ktorá sa jej počas pretekov po púšti nalepila na ústa. Brodie bol iba o rok starší než ona a najlepší jazdec, akého poznala. Zúfalo ho túžila poraziť, ale čestne a zaslúžene.

„Ty darebák!“ zvolala naňho, no jej slová zanikli vo vetre. Kým pomaly svitalo, nad púšťou sa vznášala slabá žiara a ružová hmľa, lenže teraz už bol oranžový kotúč slnka vysoko na oblohe a zalieval večné pyramídy trblietavým svetlom.

Brodie sa široko usmial. Priložil si dlaň k uchu, pokrčil plecami a pokrútil hlavou. Cleo mu úsmev nevdojak opätovala. Cválajúci Brodie uvoľnene nadsakoval v sedle, silný vietor mu odvieval strapaté čierne vlasy z hranatej tváre. Zišlo by sa ho ostrihať, lenže po poslednej skúsenosti odmietal dovoliť, aby sa k nemu Cleo priblížila s Fifinými krajčírskymi nožnicami čo i len na krok.

Jeho kôň, stále plný energie z pretekov, prestupoval na mieste. „Podme,“ utrúsil Brodie a kývol hlavou k mestu. „Budú ťa hľadať.“

Len čo vošli do mesta a zvolnili tempo, Cleo vrhla na svojho spoločníka nenápadný pohľad. Brodie bol rodený Škót. Vyrastal vo Francúzsku, no keď mu zomreli rodičia, jeho strýko, pán Gordon, ho so sebou priviedol do hotela Shepheard.

Pán Gordon bol starý mládenec, pracoval ako správca zoologickej záhrady v hoteli Shepheard a k adoptovanému synovcovi sa správal nanajvýš nevraživo. Zvlúdnal až v okamihu, keď si všimol, že Brodie si takmer mysticky rozumie so zvieratami. Pred dvoma rokmi však zomrel na horúčku. Nový správca väčšinu času cestoval po svete, hľadal do zoologickej záhrady nové atrakcie a venoval sa vlastnému výskumu, takže Brodie plnil popri svojej práci aj väčšinu jeho povinností.

Aj Cleo bola sirota a takisto bývala v hoteli Shepheard. No zatiaľ čo Brodie žil v stiesnených priestoroch vyhradených pre riaditeľa zoo, Cleo spávala v prepychu priamo v hoteli.

Ako tak prechádzali labyrintom káhirských uličiek, do nosa jej udieral pach hnoja, oslov, kadidla, korenia a odpadkov. Míňali predavača zeleniny a ovocia s prútenými košíkmi plnými veľkých karfiolov, kapúst, pomarančov a datlí.

Robotníci polievali prášnu cestu vodou a Brodie popoháňal svojho koňa do rýchleho klusu. Zodpovedal za každodenný chod zoo, kŕmenie a napájanie zvierat, ako aj za kontrolu ich životných podmienok. Záhrada nebola veľká, chovali v nej dvojicu tiav, zopár mladých arabských koní, skrotené gazely, z ktorých sa tešili hlavne hotelové deti, a dve pandy z ďalekej Číny.

Len čo sa dostali na ulicu Ibrahima Pašu, zdobenú krásnymi záhradami, uvideli pred sebou rozľahlý areál hotela Shepheard. Bola to štvorposchodová kamenná budova s oblúkovými oknami, kolonádami a maličkými francúzskymi balkónmi – veľkolepá stavba pripomínajúca múzeá z európskych hlavných miest.

Širokému priečeliu dominovala štvorcová vyvýšená terasa lemovaná kovaným zábradlím. Na terase stáli mramorové stolíky, ratanové kreslá a bujné palmy v kvetináčoch. Elegantní čašníci boli odetí v karmínovo-zlatých vyšívaných kabátikoch, širokých bielych nohaviciach a na hlavách mali červené tarbuše. Hoci niektorí návštevníci

Káhiry uprednostňovali pobyt v Mena House či iných luxusných hoteloch v meste, každý, kto niečo znamenal – od Marka Twaina a Noëla Cowarda až po príslušníkov kráľovských rodín z celého sveta –, skôr či neskôr zavítal na terasu hotela Shephard aspoň na čaj.

Na ulici pod terasou sa v snahe predat' tovar bohatým zákazníkom hromadili pouliční predavači, ktorí mali zakázané vychádzať hore. Predávali všetko možné od vejárov cez ovocie, metličky na odháňanie múch, vypchatých hadov a krokodílov až po živé sliepky. Cleo a Brodie sa predierali davom, rázne odmietajúc pomoc drago-manov ponúkajúcich svoje sprievodcovské služby. Obišli hotel, až napokon prišli k stajniam, kde Brodie zoskočil zo sedla, priviazal svojho koňa a vzápätí sa načialol a chytil Cleo okolo pása, aby jej pomohol zosadnúť.

„Aby si vedel, zvládnem to aj sama,“ vyhlásila. „Nie som dieťa.“ Brodie bol taký veľký a ona taká drobná, že v jeho prítomnosti často pociťovala potrebu presadiť si svoje.

„Čo nepovieš,“ utrúsil s úsmevom pri pohľade na jej rozpačitý výraz a chytil jej kobyľu za uzdu. „Odvediem ju. Fifi sa bude hnevať.“

Cleo zagúľala očami. Jej francúzska guvernanka *mademoiselle* Faubertová bola lenivá ako paša. „Nech sa len hnevá, mne je to jedno.“

„Lenže ak niekto uvidí, že mi pomáhaš pri práci, budeme mať problémy obaja,“ podotkol Brodie. „Sám si môžem zavarit' už len tým, že ťa so sebou beriem jazdiť.“

„V tom prípade si musíme dávať pozor, aby nás nikto nevidel. O svoju kobyľu sa postarám sama.“ Keď sa stále zdráhal, akoby podobný rozhovor neviedli už veľakrát predtým, dupla nohou. „*Brodie*.“

Brodie si vzdychol. „Áno, vaša výsosť.“ S predstieranou servilnosťou jej podal Hviezdine opraty. „Ako povieť, vaše veličenstvo.“

Obyčajne rozprával s takmer nepatrným škótskym prízvukom, no keď si Cleo doberal za to, že sa podľa neho správa „samopašne“, nechával svoj prízvuk vyznieť naplno. Cleo naňho najprv zagánila, potom sa zasmiala a vzala Hviezdine opraty.

Len čo odsedlali kone, v družnom tichu sa pustili do ich čistenia a česania. Brodie mal pravdu. Už by sa mala vrátiť. Lenže táto chví-

Ia bola najlepšou časťou jej dňa, a tak sa ju snažila čo najviac predĺžovať.

Po čase sa opýtala: „Chystáš sa niekedy z Egypta odísť? Myslím domov.“

„Rodičia odišli zo Škótska ešte predtým, ako som sa narodil. Treli biedu a Francúzsko nenávideli od okamihu, keď sme sa doň presťahovali, takže na domov nemám veľa pekných spomienok.“ Pokrčil plecami. „Okrem toho som v živote nevidel nikoho zo svojich škótskych príbuzných.“

Cleo prekvapilo, že sa tak rozhovoril, pretože svoju rodinu spomínal len zriedka. „Nikto ti nikdy nenapísal?“ opýtala sa posmelená jeho zhovorčivosťou. Cleo čakala, kým Hviezda prestane frkať a pohadzovať hlavou, a potom začala kobyle prečesávať svetlú hrivu.

Dlhé zlaté kučery, ktoré sa jej za rýchlej jazdy uvoľnili zo stuhy, sa jej tu a tam prepletávali s kobylinými hrubými vlasmi. Vraštiac tvár si prehodila vlasy cez plecia a zastrčila si ich za uši. Vtom si uvedomila, že Brodie neodpovedal, a zdvihla hlavu.

Uhol pohľadom.

„Iba starý otec,“ odvetil napokon. „Raz.“ Zachmúril sa. „Napísal mi, že môj otec mu urobil hanbu, a tak sa ho rozhodol vydediť, a že môjho strýka považuje za pochabého blázna, ale ak mu dokážem, že som toho hodný, je ochotný zvážiť, že ma ustanoví za svojho dediča.“

„Preto tak usilovne študuješ?“

Pokrútil hlavou. „Peniaze toho starého mrzúta sú mi ukradnuté. Postarám sa o seba sám.“

Cleina teta a poručníčka Serafina si rýchlo všimla, že Brodie je nesmierne bystrý, a tak pána Gordona presvedčila, aby mu dovolil chodiť na Cleino vyučovanie. Keď sa ukázalo, že francúzska guvernantka nezvláda zasycovať Brodieho hlad po vedomostiach, rozhodla sa ho dokonca učiť sama.

Cleo občas Brodiemu závidela, ako ľahko si dokáže získať Serafininu pozornosť. Bol horlivým študentom egyptológie a Serafina ho zjavne doučovala rada, zatiaľ čo na Cleo zvykla pri pohrúžení sa do výskumu či písania zabúdať. Oblúbiť si Serafinu nebolo ľahké.

„Chceš sa teda stať egyptológom ako Serafina?“

Pokrčil plecami. „Myslím si, že človeka, ako som ja, v Egypte nečaká príliš svetlá budúcnosť. Obyvatelia tu Britov nechcú a ani sa im nedivím. Nie, chcem cestovať po odľahlých končinách a skúmať voľne žijúce zvieratá ako môj strýko. Túžim vidieť a robiť veľa vecí, no zatiaľ si viem len ťažko predstaviť, že sa k nim raz dostanem.“ Potľapkal svojho koňa po boku. „Sme hotoví.“ Hotoví s čistením aj s rozhovorom. Cleo ho už poznala, a tak sa viac nevypytovala.

Aj ona túžila odísť. Nie do ďalekých krajín ako Brodie, ale do Paríža, najväčšieho a najkultivovanejšieho mesta na svete. Francúzske guvernanku síce nemala príliš v láske, ale keď jej rozprávala príbehy o Meste svetla, dokázala pri nej sedieť a počúvať ju celé hodiny.

Cleo sa s Brodiem vybrala do zoo, aby sa pomaznala s obľúbenou gazelou Daisy, ktorá svojimi priehľadnými hnedými očami dokázala utíšiť nepokoj v Cleinej duši. Hladila ju po jemnej srsti na krku, šepky sa jej prihovárala a ticho cmukala.

Práve sa gazelám chystala priniesť krmivo, keď k nej doľahol prenikavý krik guvernantky a Daisy od ľaku zastrihala ušami. „Cleo? *Peste!* Kde to hrozné dievčisko zase je?“

„Ajaj!“ Cleo vtisla gazele bozk na rozlúčku, zamávala Brodiemu a rozbehla sa cez nádvorie, kde sa konávali honosné večierky. Večierky, na ktoré smela chodiť len zriedka, pretože ešte nedebutovala. Serafinin apartmán však mal výhľad priamo na záhrady, a tak často sedávala pri okne a zasnene pozorovala, ako sa na slávnostiach mihajú nádherné róby a ligotavé šperky. Obišla tanečný parket z kararského mramoru a vkĺzla do hotela vchodom pre služobníctvo.

Pod hotelom sa tiahla diagonálna podzemná chodba spájajúca pracovňu a komoru s kuchyňou. Cleo prešla cez pracovňu zahalenú parou stúpajúcou z medených kotlov. Keď vošla do chladnej podzemnej chodby, pľúca jej naplnil suchý stuchnutý vzduch. Ako malá sa v chodbe rada hrávala, predstavovala si, že je Howard Carter a vykopáva Tutanchamonovu hrobku. Teraz sa v polotme hnala za svetlom ignorujúc šuchot schovávajúcich sa potkanov. Vošla do kuchyne a nenápadne preklzla okolo usilovne pracujúcich kuchárov a čašníkov za-

neprázdných prípravou a roznášaním raňajok. Nikto si ju nevšimol. Vbehla do vestibulu, náhlivo prešla popri lákavom výklade Mansúrovho klenotníctva a starožitníctva a zamierila na schodisko, po bokoch ktorého stáli ebenové karyatídy.

Potichu vkročila do apartmánu svojej opatrovníčky, zastala a počúvala. Teta Serafina bola v spálni, mala zatvorené dvere a s niekým sa rozprávala. Pravdepodobne so svojou sestrou lady Graysonovou. Obe už boli hore a Cleo tak nemohla dúfať, že si jej neprítomnosť nevšimli. Vystrúhala grimasu. Čakala ju kázeň. Hlavne preto, že lady Graysonová mala veľmi jasné predstavy o tom, čo sa patrí a čo nepatrí, a očakávala, že Serafina bude od Cleo vyžadovať náležitú disciplínu. Lenže Serafine bolo väčšinou jedno, čo Cleo robí, pokiaľ ju práve nevyrušovala pri práci. A Cleo to tak aj vyhovovalo.

Lady Graysonovú mala napriek všetkému rada, pretože mala v očiach zvláštny lesk a preto, že sa o ňu zaujímala oveľa viac než jej poručníčka. Okrem toho bola aj láskavá. No vždy keď prišla na dovolenku do Káhiry, Cleo si musela dávať obrovský pozor na to, ako pred ňou rozpráva a ako sa správa. Keby sa umyla a prezliekla do ženskejších a vznešenejších šiat, možno by sa kázni napokon vyhla.

V obývacej izbe slúžiacej aj ako Serafinina pracovňa sa kopili papiere, papyrasy, knihy, mapy a podivuhodné artefakty ako sošky v podobe múmií či fajansové skarabey. O nič menší neporiadok nevládol ani v Cleinom kútiku. Stôl mala zaprataný náčrtmi nádherných šperkov, ktoré rada navrhovala, zápisníkmi plnými nápadov. Kým obchádzala neporiadok, zrazu začula svoje meno.

Zastala. Sestry sa o nej nielen rozprávali, ale dokonca sa zdalo, že sa hádajú.

Cleo zneistela. Vedela, že odpočúvať cudzie rozhovory sa nepatrí. No keďže jej pôvod zahaľovalo rúško tajomstva, vypestovala si zvyk získavať o sebe informácie všemožnými spôsobmi. Len čo jej meno zaznelo znova, po špičkách prešla k zatvoreným dverám, naklonila sa a načúvala.

„Vyrastá ako divoška. Musíš na ňu dohliadať,“ hovorila lady Graysonová.

„Cleo *nemá chybu*.“ Cleo pri Serafininej odpovedi zarazene vyvalila oči. „Je všetko, len nie fádna.“ Cleo si pritisla ruku na ústa, aby potlačila smiech. Myslela Serafina svoje slová vážne? Do očí by jej nikdy nič podobné nepovedala.

„Uznávam, že je pôvabná, ale od bezchybnosti má ďaleko,“ vyhlásila lady Graysonová. „Veď sa práve preháňa po púšti s tým urasteným koniarom...“

Cleo rozhorčene zhíkla a takmer sa prezradila, ale Serafina našťastie zasiahla skôr, než stihla vtrhnúť dnu, aby sa Brodieho zastala. „Na toho mladíka nedám dopustiť! Je bystrý. Raz niečo dosiahne. Uvidíš.“

„To je možno pravda, ale v nijakom prípade by sa nemal stýkať so šestnásťročným dievčaťom bez gardedámy.“ Serafina si odfrkla. „Si nezodpovedná, Safi. *Mademoiselle* Faubertová mi hovorila, že si vlni v zime na dva mesiace odišla za svojimi vykopávkami a to dievča si v hoteli nechala úplne samo,“ pokračovala lady Graysonová.

Cleo zagúľa očami. Zakaždým, keď Serafina niekam odišla, okrem obrovského Núbijca Taliba, ktorý noc čo noc držal stráž pred jej izbou, hotelového personálu a stálych hostí – nehovoriac o Fifi – na ňu dávalo pozor toľko ľudí, že sa cítila ešte obmedzenejšie ako za prítomnosti svojej poručníčky.

„Nebola tu sama,“ zamrmľala Serafina a Cleo musela napnúť sluch, aby ju počula. „A aj od *nás* predsa rodičia odchádzali na celé mesiace a nič sa nám nestalo.“

„Lenže my sme boli doma v Anglicku s pestúnkou a so starým rodinným služobníctvom, nie v káhirskom hoteli!“ Lady Graysonová sa na chvíľu odmlčala a vzápätí o čosi miernejšie dodala: „Cleo tu nemá budúcnosť, Safi. Iste to vidíš aj sama. Už len jej pôvod ju predurčuje...“

„*Pôvod?*“ Serafina sa rozosmiala. „Vari niekto nepozorovane vrátil čas o niekoľko desaťročí?“

Ktovie, čo to malo znamenať. Cleo sa zamračila, no nemala čas premýšľať. Napäto počúvala ďalej. „Safi.“ Po láskavej výčitke nasledovali slová, ktoré sa Cleo nepodarilo zachytiť. Napla uši ešte viac.

„Ach, prečo som sa jej vôbec ujala?“ vzdychla si po chvíli Serafina so zúfalstvom v hlase. „Dieťa som nikdy *nechcela*.“

Cleo sťažka preglgla. V hrdle pocítila zvláštne pálenie, akoby na ňu liezla chrípka, no vzdorovito zdvihla bradu a vrhla nahnevaný pohľad na dvere. Dávno vedela, že je nechcená. Serafinine slová ju preto neprekvapovali.

„Ujala si sa jej preto, lebo máš dobré srdce,“ odvetila lady Graysonová. „A preto, že každý potrebuje niekoho ľúbiť. Lenže ľúbiť znamená robiť to, čo je pre toho druhého najlepšie, aj keby to malo znamenať, že sa ho musíš vzdať.“

Po týchto slovách sa v miestnosti rozhostilo ticho. Cleo sa zdalo, že trvá celú večnosť. Serafina si po chvíli vzdychla. „Dobre. Tak si ju teda vezmi.“

Cleo v ušiach hučala krv tak silno, až sa jej zatočila hlava a úplne prepočula pár nasledujúcich viet. Serafina sa jej vzdávala? Len tak? Odovzdávala ju sestre ako nejakého psa alebo koňa. Ako *mohla*?

Ak Serafina niečo nechcela urobiť, nikto ju do toho nikdy nedonútil. Musela mať dôvod a určite ním nebola nesebecká láska, ktorú opisovala lady Graysonová. Hlboké emócie boli ctihodnej Serafine Davenportovej úplne cudzie.

Cleo sa už-už chystala vtrhnúť do miestnosti, aby sa obhájila, keď začula, ako Serafina dodáva: „Ale sľúb mi dve veci, Lydia.“

„Hm. Prečo mám odrazu *zlú* predtuchu?“

Serafina rýchlo pokračovala. „Cleo je... Ach, slušne by sa azda dalo povedať, temperamentná. Nesnaž sa jej temperamentnosť skrotiť, dobre, Lydi? Nedovoľ, aby ju niekto lámal tak, ako sa naša mama pokúšala zlomiť mňa.“

„V poriadku, sľubujem,“ odvetila lady Graysonová. „Hoci z toho, čo som videla, usudzujem, že Cleo by nedokázal zlomiť nikto.“ Na chvíľu sa odmlčala. „A tá druhá vec?“

Cleo sa vrátila do izby. „Nemôžeš! Nemôžeš ma len tak poslať preč!“ Serafina sedela oproti svojej sestre za stolom prestretým na raňajky. Keď k nej prikročila Cleo v ťažkých jazdeckých čizmách, krehké porcelánové šálky s čajom ticho zahrkotali na tanierikoch. Cleo klesla

na kolená a prosebne sa Serafine zahľadela do očí. „*Prosím!* Nenúť ma odísť. Lebo... Lebo utečiem,“ vyhlásila a vyčítavo zazrela na lady Graysonovú, ktorá sa iba chabo usmiala.

„Odpočúvaš cudzie rozhovory, Cleo?“ opýtala sa Serafina ignorujúc vyhrážky. Vzápätí rázne vzala Cleine dlane do svojich a pevne ich stisla. „Kým si nás tak bezočivo vyrušila, chystala som sa sestru požiadať, aby so sebou vzala do Anglicka aj Brodieho.“

„Čože?“ vyhrkli naraz Cleo aj lady Graysonová.

„To neprichádza do úvahy...“ vyhlásila lady Graysonová. V peknej tvári sa jej zračilo zhrozenie.

„Vziať Brodieho do Anglicka?“ zopakovala Cleo. „Nikdy by tam nešiel. Nikdy, *za nič na svete*.“

„V tom prípade ho jednoducho presvedčíme, že tam musí ísť.“ Serafina sa naklonila a nadšene dodala: „Trochu sa nad tým zamysli, Cleo. Tu Brodieho nečaká ktovieaká budúcnosť. V Anglicku by ako chránenec Graysonovcov mohol chodiť do najlepších a najdrahších škôl. V Oxforde alebo v Cambridgei... Mohol by sa uchádzať o štipendiá. Domnievam sa, že by nejaké určite dostal. Len si predstav, čo všetko by mohol v živote dosiahnuť.“

Cleo zatvorila ústa a premýšľala. Brodie by mohol získať prístup k najlepšiemu vybaveniu, laboratóriám, profesorom, tútorom a neobmedzeným príležitostiam na výskum. Má mu stáť v ceste? Ako by *mohla*?

„Si pekne rafinovaná,“ šepa s nevraživým obdivom. Cleo si nedokázala predstaviť, čo by život v Anglicku znamenal pre ňu samotnú, no ani si nič predstavovať nemusela. Kvôli Brodiemu by urobila čokoľvek a jej poručníčka to dobre vedela.

„Tak počkať...“ prehovorila lady Graysonová zlovestným tónom.

Serafina sa na sestru usmiala. „Počuła si, čo povedala Cleo. Ak ju vezmeš do Anglicka bez neho, utečie. Vieš, že je toho absolútne schopná.“

„Takže mám toho chlapca vziať so sebou ako rukojemníka, aby sekala dobrotu?“ opýtala sa lady Graysonová, zaklonila hlavu a nahlas sa zasmiala. „Cleo má pravdu, Safi. *Naozaj* si pekne rafinovaná.“

* * *

Keď sa o pláne dozvedel Brodie, tmavé oči mu zahoreli zvláštnou zmesou pocitov. Cleo sa pri pohľade na výraz jeho tváre zmocňovala horúčava, neistota a strach. Bol to výraz dychtivej túžby, akoby si nesmierne prial odísť, ale zároveň sa za to na seba hneval. Alebo sa hneval na Serafinu za to, že zaňho mohla tak ľahko rozhodovať? Sotva sa však zahľadel na Cleo a uvidel jej prosebný pohľad, hlboké hnedé oči mu zmäkli a Cleo v srdci cítila, že by odlúčenie od neho nezniešla. Nikdy.

Ak sa má v Anglicku naučiť, ako sa stať pravou dámou, tak sa to aj naučí. Hravo porazí anglické slečinky ich vlastnými zbraňami. A možno konečne zistí, kým je a kto sú jej rodičia. Lady Graysonová niečo vedela – možno dokonca všetko – a určite bude ľahším orieškom než Serafina, ktorá sa vytrvalo tvárila, že netuší, o čom Cleo hovorí, keď pred ňou túto tému načíňala.

Už len jej pôvod ju predurčuje... Čo to malo znamenať?

„Vážne! Čo je veľa, to je veľa,“ rozčuľovala sa lady Graysonová pred manželom, kým jej Cleo pomáhala s balením na malej obchodnej plachetnici, ktorú si s manželom prenajali na sezónu. „Nechápem, ako som sa na to dala Serafine nahovoriť. O výchove mladíkov neviem absolútne nič a už vonkoncom nie o takých, ako je on,“ vyhlásila a mávla rukou.

Zamračená Cleo sa už-úž chystala utrúsiť čosi štiplavé, keď lord Grayson odvetil: „Je to vynikajúci plán. Až sa čudujem, že som ho nevymyslel sám.“

„Čože?“ Lady Graysonová a Cleo naňho vrhli prekvapený pohľad.

„Toho mladíka si všimam od chvíle, keď Serafine padol do oka. Je pozoruhodne bystrý a duchaplný. Koniec koncov, veď pochádza z rodiny Gordonovcov.“

Lady Graysonová pohrdavo odfrkla. „Z tej rodiny nevzišiel nikto poriadny. Jeho otec utiekol s obyčajnou sedliačkou a o ostatných radšej ani nehovorím...“ Zrazu sa odmlčala, akoby si práve uvedomila, že Cleo napäto hltá každé jej slovo.

Lord Grayson sa na manželku usmial. „Už sa nad tým toľko nerozčuľuj, Lydi. Uvidíš, že jeho podporu napokon neoľutuješ.“

Keď Cleo videla, ako lady Graysonová pri manželovom úsmeve viditeľne mäkne, v duchu sa zasmiala. „Nuž, ak si presvedčený, že nám neurobí hanbu...“

„Nevidím dôvod, prečo by mal.“ Lord Grayson pozrel na Cleo a s veselými iskričkami v očiach vyhlásil: „Oveľa väčší pozor budeme musieť dávať na ňu. Vždy s ňou boli veľké problémy.“

Cleo sa naňho široko usmiala. „Netuším, o čom hovoríte.“

Len čo z lady Graysonovej opadli obavy, bleskurýchle sa pustila do príprav na cestu, písala listy a obvolávala všetkých káhirských známych, ktorých by sa mohlo dotknúť, že z Egypta odchádza bez patričnej rozlúčky.

Neskôr pri pohľade na praktické šaty v Cleinom šatníku zhrozene vyhlásila, že na to, aby ju poriadne pripravili na formálne uvedenie do londýnskej spoločnosti, musia najprv vyraziť do Paríža.

Paríž! Cleo neverila vlastným ušiam. To mesto odjakživa túžila navštíviť nielen pre jeho pamiatky, kaviarne a múzeá, ale hlavne pre klenotníctva ako Cartier a Boucheron. Dúfala, že keď sa tam raz ocitne, bude mať možnosť ísť sa do nich pozrieť.

Cleo mala pekné oblečenie rovnako rada ako iné dievčatá, vo všeobecnosti sa však najradšej obliekala pohodlne a prakticky. Nikdy totiž nevedela, aké dobrodružstvá na ňu môžu čakať v hoteli a jeho okolí. Krásne popoludňajšie šaty by sa jej pri skúmaní pivníc, kŕmení krotkých vtákov v záhradách či ochutnávaní maskrát *monsieura* Martina v kuchyni ľahko zničili.

Po ceste do Paríža sa mala celý jar a začiatok leta sústrediť na svoje uvedenie do anglickej spoločnosti a potom mala odcestovať na Riviéru, aby sa z toľkého spoločenského ruchu trochu zotavila. Cleo si nevedela jasne predstaviť, z čoho presne by sa mala zotavovať, ale lady Graysonová trvala na svojom a vyhlásila, že do Egypta sa vrátia najskôr o rok.

Cleo sa tešila, no už teraz jej chýbali priatelia z hotela, a tak sa s nimi týždeň pred odchodom začala postupne lúčiť. Jedinou osobou, za ktorou sa jej určite nebude cnieť, je guvernanka *mademoiselle* Faubertová. Sotva jej oznámili, že ju už nebudú potrebovať, pohotovo sa

zbalila a odišla do domácnosti inej bohatej káhirskej rodiny. *Dobre jej tak*, hovorila si v duchu Cleo. Guvernantka jej jednoducho pripomínala, že je sirotou a navyše nemanželským dieťaťom.

Cleo sa otázkou vlastného pôvodu nikdy nezaoberala väčšími než teraz, keď mala možno navždy opustiť hotel Shepherd – jediné miesto, ktoré kedy považovala za svoj domov.

Serafina sa s ňou nikdy nebavila o budúcnosti. Napriek impozantnému intelektu nebola veľmi pragmatická a pravdepodobne predpokladala, že Cleo prežije v hoteli Shepherd, večnej bašte britského imperializmu, celý život ako hmyz zachovaný v kúsku jantáru. Ako múmia, ktorú Serafina túžila vykopať.

Zrazu však mala odcestovať do Paríža a potom do Londýna a spolu s ňou mal z Egypta odísť aj Brodie. Zatiaľ čo ju čakala len menšia zmena, jemu sa mal život obrátiť úplne naruby. Pri predstave, že Brodie bude študovať na prestížnej univerzite po boku ľudí, ktorí by ho mohli podpichovať za jeho chudobný pôvod a neotesanosť, sa jej zmocňovala úzkosť. Možno mala trvať na tom, že na Oxford pôjde s ním.

Lenže napriek nadaniu na jazyky v štúdiu obzvlášť nevynikala. Túžila sa venovať navrhovaniu šperkov a istý čas možno pracovať v klenotníckych spoločnostiach ako Cartier, Boucheron či Van Cleef a Arpels. Jej najväčším snom však bolo založiť vlastnú značku, vlastný podnik. Manželstvo? Na to sa zatiaľ vôbec necítila, a hoci súhlasila, že sa v Londýne bude zúčastňovať na spoločenskom živote, tušila, že na vydaj sa nebude cítiť pripravená ešte veľa rokov. Cleo stisla pery. Všetko má svoj čas.

Pred odchodom z Káhiry sa preto v prvom rade rozhodla zistiť čo najviac o tom, ako sa vlastne dostala do Serafninej opatery. Ak jej to nechcela povedať jej poručníčka, možno by jej niečo mohol prezradiť ktosi iný.

Talib sa v hoteli zamestnal až po Cleinom príchode, takže asi veľa nevedel. No niečo sa k nemu možno dostalo z kolujúcich klebiet. Svet v hoteli Shepherd bol predsa len pomerne malý a uzavretý. Talib v ňom pracoval ako strážnik, sluha a Clein príležitostný spoločník. Keď bola malá, počas slávnostných večerí a banketov jej z kuchyne

tajne nosieval zákusky, syry a exotické ovocie a ona sa s ním o prinesené dobroty vždy podelila.

Cleo vystrčila hlavu z izby a zbadala, že Talib stojí na svojom zvyčajnom stanovišti. Stráži dvere jej a Serafininho apartmánu.

„Dobry večer, princezná,“ pozdravil ju s úsmevom.

Cleo sa rýchlo porozhliadala po chodbe, aby sa uistila, že ju nikto nevidí, a mávnutím ruky zavolała Taliba dovnútra. Serafina šla večer von s Graysonovcami, takže vzduch bol čistý.

Talib mal mohutnú postavu posiatu rituálnymi bojovníckymi jazvami a Cleo v jeho prítomnosti nadobudla pocit, akoby sa obývacia izba scvrkla na domček pre bábiky. Chcela ho vyzvať, aby sa posadil, ale vedela, že odmietne, a tak si nesadla ani ona. Nervózne si hryžla pery, pohojďovala sa na päťkách a premýšľala, ako začať.

„Asi ste už počuli, že čoskoro odchádzam,“ vyhlásila napokon a prepletla si prsty.

„Počul, princezná. A veľmi ma to zarmútilo.“

Cleo sa mu odrazu zatúžila hodiť okolo hrubého krku a tuho ho objať. Potlačila nutkanie. „Ach, všetci mi budete veľmi chýbať! Zatiaľ ani len netuším, kedy sa vrátim, a preto som sa vás chcela na niečo opýtať...“ Vzdychna si. Načo to znova skúša? Keď bola mladšia, opakované sa na to vypytovala každého, s kým práve trávila čas, a všetci tvrdili, že nič nevedia.

Talib si založil ruky na hrudi. „Pýtajte sa.“

Zhlboka sa nadýchla. „Keď som bola ešte maličká. Keď ma sem priniesli... Viem, že vtedy ste v hoteli nepracovali, ale nedostali sa k vám neskôr nejaké reči o mojich rodičoch? Alebo o tom, kto ma v hoteli vlastne nechal?“

Usmial sa a pokrútil hlavou. „Nie, princezná. O vás by si reči nikto šíriť nedovolil. Aspoň nie pred mnou.“

„Aha.“ Talibova lojalita bola chvályhodná, ale nijako jej nepomohla. „Aj tak vám ďakujem. Vždy ste sa ku mne správali veľmi pekne.“ Pomaly sa otáčal na odchod, keď vyhrkla: „Prečo ma vlastne oslovujete ,princezná‘, Talib? Azda...“ Nie, hlúposť. Samozrejme, že ju tak oslovoval iba preto, lebo ju mal rád. Už ju predsa ubezpečil, že o jej

pôvode nevie vôbec nič. Lenže hotel navštevovalo veľa skutočných princezien. Nebolo teda zvláštne a máťúce nazývať princeznou aj ju?

Talib sa otočil, jej otázka ho zjavne zaskočila. Zamračil sa. „Neviem. Asi som to od niekoho pochytil.“

Nevedel si spomenúť od koho a Cleo sa mohla len domnievať, že to bol núbijský vodca, ktorý pred rokmi poveril Taliba úlohou strážiť Serafinu. No Sulejman al-Nubi už v hoteli nepracoval. Vrátil sa do svojej dediny, kde trávil starobu ako bohatý človek. Cleo si vzdychla. Pytať sa na to ostatných zrejme nemalo zmysel. Princeznou ju volalo aj veľa iných zamestnancov. Možno to robili iba preto, že mala dlhé plavé vlasy. Alebo pre hlúpu fámu, že jej otcom je princ z Walesu.

Keď sa táto fáma pred rokmi dostala do Cleiných uší, okamžite sa na ňu opýtala Serafina a tá vyhlásila, že je to nezmysel.

Cleo jej verila. Serafina síce odmietala rozoberať určité témy, ale Cleo nikdy nemala pocit, že by v niečom vyslovene klamala. Navyše sa pred rokmi sama pokúšala overiť, či by fáma mohla byť pravdivá, a prišla na to, že následník britského trónu bol v približnom čase jej počatia ďaleko od Egypta, pretože práve bojoval vo Francúzsku.

Princ navštívil Egypt, keď bola Cleo malá, a vraj sa s ním dokonca aj osobne stretla, ale ani to stále vôbec nič neznamenalo.

Talib jej možno nevedel pomôcť, ale Cleo sa odmietala vzdať. Nasledujúce ráno zišla do vestibulu, aby pokračovala v pátraní po pravde.

Vestibul hotela Shepherd pôsobil skoro ako samostatné mestečko, mal vlastnú poštu, z ktorej sa dali posilať listy a telegramy. Okrem toho sa pýšil aj starožitníctvom vyzdobeným podobne ako obchodíky na najväčšom káhirskom trhovisku, plným cenných starožitností, šperkov od Cartiera, Fabergého a Van Cleefa a Arpelsa, alabastrových sôch či krásnych filigránskych ozdôb z egyptského zlata – vzácného a luxusného tovaru, ktorý by hotelovým hosťom mohol padnúť do oka.

Keď sa Cleo priblížila k starožitníctvu a veselo zažehlala jeho majiteľovi pánu Mansúrovi dobré ráno, starožitník práve jemnou handričkou leštil klenotnícku lupu. Zdvihol pohľad a oči mu zažiarili radosťou. „Ach! Počkajte, Cleo. Dnes vám musím ukázať čosi výnimočné. Hneď to prinesiem.“

Kým sa starožitník pobral do zadnej miestnosti, rozrušená Cleo zatajovala dych. Pán Mansúr ju vo svojom obchode často nechával len tak sedieť, aby si mohla načrtávať najvyberanejšie kúsky z jeho zbierky klenotov, skôr než si ich pre seba stihli uchmatnúť kúpychtiví zákazníci.

Starožitník mávol rukou ako kúzelník a vzápätí jej ukázal nezvyčajný prsteň zo žltého zlata. „Je to hviezdny rubín. Zvieraný dvojicou leopardov.“ Skrútené chvosty šeliem sa spájali do okrúhleho tela prsteňa.

„Ach, koľká nádhera!“ nadchýnala sa Cleo. Najradšej by sa toho elegantného moderného prsteňa dotkla a nastokla si ho na prst, ale pána Mansúra už poznala tak dobre, že sa radšej ani nepýtala, či si klenot môže vyskúšať. „Tie leopardy vyzerajú skoro ako živé. Čím sú namaľované tie čierne škvrny na ich telách? Smaltom?“

„Lakom,“ odvetil pán Mansúr a zdvihol prsteň do svetla. „Vidíte?“

„Lak a žlté zlato. Aké nezvyčajné! Dámy sa oň iste pobijú,“ utrúsila Cleo.

Pán Mansúr pokrútil hlavou a prstom si poklopal po nose. „Tento klenot ukazujem iba tým, čo dokážu oceniť jeho skvostnosť.“

Cleo sa po jeho komplimente začervenala. „Kiežby som si ho mohla dovoliť kúpiť.“

„Jedného dňa vám to bude dožičené,“ vyhlásil pán Mansúr so smiechom. „O tom nepochybujem.“

Cleo sa starožitníkovi poďakovala a zamierila k schodom. V suteréne hotela Sheppard sa nachádzala úschovňa batožiny. Na starosti ju mal pán Costas. Bezpečne uschovaná batožina v nej bola prehľadne označená štítkami a trpezlivo čakala na návrat svojich majiteľov. Niekedy v úschovni ležala celé týždne, mesiace či desaťročia, no len čo sa po ňu niekto vrátil, pán Costas dokázal označenú batožinu nájsť do niekoľkých minút.

Cleo sa v detstve v suteréne cítila ako v Aladinovej jaskyni pokladov. Veľké lodné kufre a menšie kufríky boli oblepené štítkami z celého sveta a malá Cleo si rada predstavovala, ako asi vyzerajú cudzie krajiny, z ktorých prišli. V úschovni sa však nenachádzala len bežná batožina. Ukryvala aj všemožné artefakty, sochy a vypchaté zvieratá,

koberce a vtáacie klietky, lampy, stany, rôzne náradie, meče, tenisové rakety, bicykle či dokonca lyže.

Cleo sa na suteréne najviac páčilo to, že mohla pozorovať, ako pán Costas so svojou ženou v malej dielničke hneď vedľa úschovne batožiny vyrába strieborné tabatierky. Predávali ich turistom.

Zručnosť a umenie spojené s výrobou tabatierok Cleo uchvacovali. Keď bola trochu staršia, Costasovci jej dovolili navrhnúť viacero ozdobných motívov, ktoré sa vyrývali alebo lisovali na povrch lesklých strieborných doštičiek. Okrem toho sa od nich naučila celkom slušne po grécky, hoci keď sa nadchli, hovorili príliš rýchlo na to, aby im rozumela.

„Noc, keď ste sa tu objavili? Áno, áno, spomínam si na ňu,“ povedal pán Costas pozerajúc na číslo na lístku vo svojej ruke, keď prechádzal uličkou medzi lodnými kuframi a kopami iných odložených vecí. Cleo kráčala za ním a so záujmom si obzerala kriketové pálky, golfové palice, básnické zbierky, na pohľad vzácné, no možno nepravé sochy egyptských faraónov, slonie kly, leopardie kože (ohavnosť!) a balíky zabalené v hnedom papieri previazanom motúzom.

„A porozprávate mi o nej?“ opýtala sa Cleo. „Mám už šestnásť rokov, onedlho z Egypta možno navždy odídem a myslím si, že mám právo vedieť, kto som.“

„Nuž, niečo vám porozprávať môžem, ale veľa toho neviem,“ odvetil pán Costas roztržite.

Cleo poskočilo srdce. Serafina ho možno zabudla upozorniť, aby sa s ňou o tejto téme nerozprával.

„Čože? O čom sa to chystáš rozprávať?“ Z vedľajšej uličky k nim zrazu doľahlo klopkanie krokov pani Costasovej. Pani Costasová bola taká drobná, že kým nevyšla spoza rohu, cez hromady batožiny ju vôbec nebolo vidieť.

„Počuje aj to, čo by nemusela,“ zamrmľal pán Costas a vzápätí sa na ženu blažene usmial. „Moja najdrahšia. Čo ťa sem...“

„O čom si sa to chystal rozprávať?“ opýtala sa drobná ženička a mávla metličkou na odháňanie múch so striebornou rúčkou, ktorú náhodou držala v rukách. „Čo si jej chcel povedať?“

„Nič, nič, holubička,“ zamrmal pán Costas.

„Niečo predsa len áno,“ povedala Cleo a vzala ženine upracované ruky do svojich dlaní. „Nehnevajte sa, drahá pani Costasová. Chcem si len vypočuť, čo viete o mojom pôvode, o tom, ako som sa sem dostala. Potrebujem to vedieť, skôr než odídem.“

Pani Costasová si s mužom vymenila dlhý pohľad. Na čele sa jej zjavili tri hlboké vrásky. Po chvíli si zastrčila za ucho uvoľnený prameň lesklých čiernych vlasov. „Slečna Davenportová nám o tom zakázala hovoriť.“

„A akým právom?“ opýtala sa Cleo. „Veď ani nie je mojou pokrvnou príbuznou.“

„Vraj pre vaše vlastné dobro,“ odvetila pani Costasová, no Cleo z jej nesúhlasného výrazu vyčítala, že má na vec iný názor.

Zdalo sa jej, že pani Costasová váha, a tak rýchlo vyhrkla: „Ako pre mňa môže byť dobré nevedieť, odkiaľ som prišla ani ako som sa sem dostala? Potrebujem zistiť pravdu. Na mojom vzťahu s tetou Serafinou to nič nezmení. Ide mi len o to, že mám pocit, akoby... akoby som v srdci mala veľkú dieru, dieru, ktorú by mala zaplniť moja skutočná rodina. Ak aj obaja moji rodičia zomreli, chcela by som zistiť aspoň to, kde sú pochovaní. Potrebujem sa o svojom pôvode niečo dozvedieť. Veď ani netuším, akej som národnosti!“

„Ale no tak, no tak, len z toho hneď nerobme tragédiu,“ vyhlásila pani Costasová a vyslobodila si ruku z Cleinho zovretia, aby ju mohla pohladkať po ramene. „Pokiaľ ide o vašu národnosť, človek by si pri pohľade na váš dramatický prejav skoro myslel, že ste Grékyňa.“

Nastalo ticho. Pán Costas a pani Costasová si uprene hľadeli do očí, akoby sa dohadovali bez slov, čo manželia robievajú pomerne často.

„Nuž,“ prehovoril napokon pán Costas, „obávam sa, že vás sklame, pretože naozaj vieme iba máličko. Len poďte, trochu si spolu posedíme pri káve a všetko vám rozpovieme.“

Pripravil karafu kávy a postupne ju ponalieval do malých porcelánových šálok. Cleo popíjala silný čierny nápoj a napäto počúvala.

„Stalo sa to jednej noci, keď sa zdalo, že z neba padajú medzi palmy hviezdy, ktoré osvetľovali hotel Shephard nadpozemskou

žiarou. Hostia zostali vonku na terase až do skorých ranných hodín, popíjali kokteily a brandy, kochali sa magickým svetlom hviezd a ich vrava a smiech sa prelínali s tónmi orchestra hrajúceho v záhradách pod nimi. Počas noci, akou bola táto, vo vzduchu vládne zvláštne čaro, a práve onú noc prišla do hotela Shepheard nová dušička. V neskorých nočných – niekto by azda mohol povedať skôr v skorých ranných – hodinách nechala tajomná postava zahalená v čiernom pri jednom zo služobných vchodov, skrytom pred zrakmi hostí, na terase drobný uzlíček. Sotva ho položila, rozbehla sa do tmy a splynula s tieňmi noci. Na okamih ju zazrela slúžka, ktorá dieťa našla, keď sa vracala z tajnej schôdzky s istým neznámym, a hoci nechcela, aby sa niekto dozvedel, že bola preč, napokon sa nad tým drobným uzlíčkom zľutovala – ako by aj nie? – a priniesla ho do hotela.“

„Koľko som vtedy mala rokov?“ opýtala sa Cleo.

„Ach, iba pár mesiacov,“ odvetila pani Costasová. „Keby sme o tom boli vedeli, ujali by sme sa vás my dvaja. Lenže...“ pokrčila plecami.

„Teta Serafina sa ma stihla ujať skôr,“ doplnila Cleo. Serafine vďačila za veľa, no jednako sa neubránila predstave, aké by asi bolo mať za rodičov tento úžasný a láskavý pár. Keď si Serafina prerazila cestu hlúčikom ľudí, ktorí sa okolo slúžky a jej objavu zhŕkli vo foyeri, okamžite vzala situáciu do vlastných rúk.

„Celý čas sa starala o to, aby vám nič nechýbalo, moja milá,“ pripomenul pán Costas s nežnou výčitkou.

Áno, dala mi všetko, hovorila si v duchu Cleo. *Všetko až na...* „Zrejme ma teda pred dverami hotela nechala moja vlastná matka. Ktovie, prečo to urobila.“

Pán Costas rozťahal ruky. „Ktovie. Možno nemala manžela a na to, aby mohla vychovávať dieťa, bola príliš chudobná.“

„Samozrejme. Lenže prečo ma priniesla práve do hotela Shepheard? A prečo ma v noci nechala pred bočným vchodom? Čo ak by cezeň celý deň alebo aj dlhšie nikto nešiel?“

„Asi vedela, ako to v hoteli chodí. Kedysi v ňom možno sama pracovala,“ poznamenala pani Costasová.

„Zrejme dúfala, že všetko dopadne presne tak, ako dopadlo,“ dodal jej muž. „Nič lepšie si, koniec koncov, želať nemohla. Pod ochranné krídla si vás vzala zámožná, vážená žena. Ste zdravá, zabezpečená a... a to hádam aj stačí.“ V očiach mu zažiarili iskierky.

Cleo sa zasmiala, vzápätí však znovu zväžnela a zamračene utrúsila: „Možno nie som ktovieakto *bystrá*, ale to, čo ste mi povedali, sa mi predsa len zdá trochu nevierohodné.“ Naklonila hlavu nabok. „Neviem, či som sa vyjadrila správne. Vaše rozprávanie na mňa skrátka nepôsobí presvedčivo. Pripadá mi ako rozprávka.“

„Hádám nás len nechcete obviniť z toho, že sme si všetko vymysleli!“ vyhrkla pani Costasová.

„Pravdaže nie,“ ubezpečila ju Cleo s úsmevom. „Nepamätáte si náhodou meno tej slúžky, čo ma našla? Neviete, kde býva? Alebo aspoň pre koho pracovala?“

„Moment, počkajte.“ Pán Costas odišiel do svojej kancelárie a vrátil sa s veľkou účtovnou knihou. Mal pozoruhodnú pamäť a okrem hostí si často pamätal aj približné dátumy ich pobytu, takže Cleo vôbec neprekvapilo, keď pohotovo našiel potrebný záznam z daného roku. „Hm. Zdá sa, že pani tej slúžky má u nás stále niečo uschované. Je to Francúzka menom madam Mellerová. Bývala tu pomerne často. Teda aspoň v rokoch predtým, ako... ehm! Ale tuším, že sa znovu vydala a momentálne sa volá Fahmyová,“ povedal pán Costas, no vzápätí sa zarazil. Manželka ho totiž prudko štuchla do rebier. „Tá slúžka sa volala Aimée Painová. Hneď vám napíšem jej adresu, hoci predpokladám, že sa medzičasom presťahovala.“

Cleo sa rozhodla, že nebude zisťovať, prečo pani Costasová zabránila manželovi prezradiť o madam Fahmyovej niečo viac. Nepamätala si, že by tú ženu niekedy stretla, a Serafina ju pred ňou nikdy nespomínala. Mala meno a adresu; to na začiatok stačilo. Slúžka Aimée Painová možno nevie o nič viac, ako Cleo povedal pán Costas, ale aspoň bola očitou svedkyňou. A jej pani bývala v Paríži. Prinajmenšom v čase, keď sa narodila. Šťastná náhoda.

Cleo sa manželom srdečne poďakovala a vrúcne oboch objala. Potom sa vrátila do svojej izby a naplnená novým elánom pokračovala

v balení. Okrem nákupov šiat, návštev inšpiratívnych parížskych klenotníctiev a múzeí a pátrania po Aimée Painovej ju v Meste svetla čaká veľa práce.

V predvečer odchodu si Serafina zavolała Cleo do svojej spálne a vyzvala ju, aby sa posadila.

Cleo si ostražito sadla do výklenku pri okne a bosé nohy zasunula pod seba. „Nemáš dnes večer ísť do opery?“

„Pôjdem, ale najprv sa s tebou chcem porozprávať o tvojej budúcnosti, Cleo.“ Rozpačito si uhládzala sukňu, akoby nevedela, ako začať.

Slnko už klesalo; muezíni zvolávali veriacich na modlitbu. Cleo hľadela z okna na fialovoruzové zore a zapadajúci slnečný kotúč pohľadzajúci ulice Káhiry zlatou žiarou. Do Paríža sa tešila, ale zároveň si uvedomovala, že sa jej bude nesmierne cnieť za domovom. Aj za Serafinou.

„Budeš mi písať?“ opýtala sa Cleo, keď sa už zdalo, že Serafina nikdy nevysloví, čo má na srdci.

Serafina zaskočene zdvihla obočie. „Ak si to želaš. Aj tak budeš mať príliš nabitý program na to, aby...“

„Nebudem. Nebudem mať príliš nabitý program,“ odvetila Cleo. Rada by Serafine dala najavo, že jej je za všetko vďačná, ale nevedela, ako to urobiť, aby neznela sentimentálne. Sentimentálnosťou by si u poručníčky vyslúžila akurát tak výsmech.

Serafina si odkašľala. „Nuž dobre. Iste vieš, že uvoľnené rozhovory nepatria medzi moje silné stránky, ale urobím, čo bude v mojich silách.“ Oblizla si pery, zložila si okuliare a odložila ich bokom. Vzápätí vyskočila na rovné nohy a prstami si prehrabla husté tmavé vlasy, až jej z nedbalo upevneného drdola začali vypadávať kučery pripomínajúce pružiny vyskakujúce zo starej pohovky.

„O čo ide, teta?“ Cleo si objala kolená a oprela sa o ne bradou. „Bude sa ti za mnou cnieť?“

Serafina sa slabo usmiala. „Predpokladám, že áno.“

„Naozaj?“

„Ach, len sa netvár tak prekvapene,“ odfrkla poručníčka. „Tebe pri chodení na plesy a večierky tunajší život určite chýbať nebude.“

Cleo zažmurkala. Zdalo sa jej to alebo v Serafininom hlase začula smútok? Bola príliš ohromená na to, aby odpovedala.

„No kým odídeš, chcem sa s tebou o niečom vážne porozprávať,“ dodala Serafina a mávla rukou. „Keďže sa odteraz budeš bežne stretávať s mladými mužmi, mala by si niečo vedieť o... ehm... no, vieš... o súloží.“

„Súlo... Ach. Nie, o tomto sa baviť naozaj nemu...“

„Prosím, Cleo. Nie je to pre mňa ľahké, ale cítim, že tento rozhovor musíme absolvovať.“ Serafina sa zhlboka nadýchla a vzápätí sa pustila do podrobného a prísne vedeckého opisovania toho, ako na svet prichádzajú deti, čo Cleo už dávno vedela. Guvernantka, ktorá ju učila pred príchodom Fifi, jej o tejto téme pošepky porozprávala viac než dosť, a neskôr z hotela tajne utiekla s jedným z hostí.

„Si pohoršená,“ skonštatovala Serafina, keď skončila. „Súhlasím, že je to vskutku pohoršujúce. A okrem toho to, prirodzene, znie vrcholne nechutne, ale s tým pravým mužom to vraj môže byť celkom príjemné.“

Cleo si zaborila tvár do dlaní. Stačilo! Začínala na ňu prichádzať nevoľnosť.

„No jednako ťa musím vystríhať,“ pokračovala Serafina. „Keď som ja bola dievčaťom, so sestrou sme o tom nič nevedeli. Mama nám vytrvalo tvrdila, že bábätká nosí bocian, a my sme jej verili. Garantujem ti, že Lydia počas svadobnej noci zažila veľmi nemilé prekvapenie!“

„Nepokračuj, prosím,“ naliehala Cleo priduseným hlasom. Tvár mala stále zaborenú v dlaniach. Bola presvedčená, že po tomto rozhovore sa lady Graysonovej už nikdy nebude vedieť pozrieť do očí. A lordovi Graysonovi tobôž nie.

Cleo sa opatrne pozrela pomedzi prsty a uvidela, ako jej poručníčka chodí hore-dolu po izbe s rukami zopnutými za chrbtom. Vyzerala ako útla profesorka uprostred prednášky. K podobnému správaniu sa často uchýľovala, keď práve rozprávala o egyptológii alebo keď svojim britským krajanom vyčítala, ako otrasne zaobchádzajú s egypt-

ským ľudom. Cleo by momentálne oveľa radšej počúvala prednášku o starovekých balzamovacích nástrojoch a technikách či o nevyhnutnosti skutočnej egyptskej nezávislosti. O čomkoľvek, len nie o tomto.

„Hlavne si zapamätaj, že niektorí muži – muži, ktorí navonok pôsobia ako džentlmeni – môžu byť nebezpeční,“ upozorňovala ju Serafina. „Graysonovci ťa budú, samozrejme, chrániť, ale pri tvojej tvrdohlavosti človek nikdy nevie.“ Zastala. „Čomu sa smeješ, Cleo?“

Cleo prudko zdvihla hlavu. „Ja? Ničomu.“ Nebolo jej do smiechu, skôr do plaču. „No myslím si, že sa o mňa vôbec nemusíš báť, teta. Viem sa o seba postarať.“ Už dávnejšie Brodieho prehovorila, aby ju naučil, ako sa brániť, a tak mala v rukáve viacero šikovných trikov na odrážanie neželaných pokusov o zblíženie.

„Skutočne?“ Serafina sa zatvárila skepticky. „Nuž, ak teda nemáš nijaké otázky, môžeme túto tému uzavrieť. Viem, že Graysonovci sa o teba dobre postarajú. Sľúb mi však, že urobíš všetko pre to, aby si sa nestala typickou bezduchou debutantkou, Cleo. To by som totiž nezniesla.“

„Sľubujem, že sa ňou určite nestanem,“ vyhlásila Cleo, potešená zmenou témy. „Ale prečo hovoríš, akoby sme sa lúčili navždy? Čo nevidieť sa sem znova vrátim,“ dodala s predstieranou sebaistotou.

„Človek nikdy nevie, čo má preňho život nachystané,“ poznamenala Serafina. „Ani náhodou ťa nebudem povzbudzovať, aby si pomýšľala na vydaj, hoci londýnska spoločenská sezóna slúži presne na to.“ Zvesila hlavu, no hneď zase pookrila. „No môžeš ma sem chodiť navštevovať alebo prídem navštíviť ja teba. Doma som už nebola celú večnosť.“

„Samozrejme.“ Cleo bez rozmyslu sklízla z výklenku pri okne a vrhla sa Serafine okolo krku. Poručníčka stuhla, akoby ju v živote nikto neobjal. Cleo sa však nedala odradiť a zovrela ju ešte tuhšie. „Budeš mi chýbať,“ hlesla. „A okrem teba mi bude chýbať aj hotel Shephard.“

Keď vyšla zo Serafininej spálne, v obývacej izbe uvidela čakať Brodieho. „Ach! Nevedela som, že si tu.“

Brodie odložil knihu o starovekých hieroglyfoch, v ktorej si práve listoval. „Slečna Davenportová sa so mnou chce o niečom porozprávať,“ vysvetlil.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Královské tajemství Windsorovců.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.